

EXPRESSIÓ DE L'OBLIGACIÓ

En l'àmbit administratiu a sovint és necessari indicar el caràcter obligatori d'una determinada norma. Hi ha molts recursos lingüístics per a expressar esta idea, que aporten matisos subtils, i que convé conèixer per a utilitzar en cada moment la fórmula més adequada segons el context comunicatiu. La solució més general i transparent, pel fet que expressa explícitament el responsable de l'acció enunciada, és la perífrasi "**haver de + infinitiu**":

*Els aspirants **han de presentar** la documentació acreditativa dels mèrits que es detallen en el seu currículum.*

El verb "**caldre + infinitiu**" també és d'ús molt habitual en els documents administratius, i servix per a expressar de forma impersonal l'obligació de fer alguna cosa:

***Cal adjuntar** una memòria explicativa dels motius que justifiquen la modificació del projecte.*

Per la seua banda, el verb "**deure + infinitiu**" s'usa sobretot per a manifestar l'obligació de fer alguna cosa per una necessitat física o lògica:

*Els pacients **deuen respectar** les normes dels centres mèdics.*

El **futur simple** també s'utilitza per indicar accions obligatòries, efectes automàtics o conseqüències jurídiques:

*Els pagaments **es faran** a través d'una transferència bancària.*

Hi ha també moltes altres fórmules, formades amb el verb **ser** combinat amb un **adjectiu**, que tenen un caràcter comminatori, i que permeten expressar, amb matisos diferents, una actuació obligatòria:

***És necessari** indicar el domicili a on es vol rebre les notificacions.*

*No **és precís** presentar els títols originals.*

***És menester** comparéixer personalment al requeriment.*

La construcció **fer falta** també és útil en certs casos per a expressar una obligació, si bé amb una menor força imperativa:

*No **fa falta** demanar cita prèvia.*